

בש"פ 3169/19 - לורי שם טוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3169/19

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקשת:

לורי שם טוב

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב
יפו במ"ת 14280-04-17

בשם המבקשת:

בעצמה

החלטה

1. ברקע לבקשה זו, החלטה שניתנה על ידי בית משפט זה (בש"פ 2847/19, 2.5.2019), שעניינה אופן החיפוש במאגרים משפטיים מקוונים, בכפוף לאישור מראש של בית המשפט או של המשיבה. עוד צוינה בהחלטה האפשרות לערוך חיפוש באינטרנט באמצעות עורך דינה של העוררת או מפקח אחר שיאושר על ידי בית המשפט. בעקבות החלטה זו, העוררת הגישה ביום 5.5.2019 בקשה לבית המשפט המחוזי בדבר אופן יישום החלטת בית משפט זה. בית המשפט המחוזי קבע כי המשיבה תגיש תגובה לבקשה בתוך שבוע ימים. בהמשך לכך הוגשה בקשה נוספת מטעם העוררת, לקיצור זמן התגובה של המשיבה ולחלופין לקביעת דיון בהול.

בית המשפט המחוזי קבע כי העניין יותב למותב אחר, שהליך המעצר נדון לפניו. העוררת ראתה בהחלטה זו משום דחייה של בקשתה לקיצור הזמן התגובה או לקביעת דיון. מכאן הערר שלפניי. העוררת טוענת כי המותב שאליו נותב ההליך בבית המשפט המחוזי עתיד לקבוע לוחות זמנים שאינם לשביעות רצונה, גם משום שאמור להיעדר מעבודתו עד ליום 30.5.2019, וגם מפני שלכשישוב יבקש תגובה נוספת מהמשיבה. לטענת העוררת, מטעם זה יש לקבל את

הבקשה שהגישה בבית המשפט המחוזי ללא דיחוי נוסף.

2. החלטת ערכאה קמא מושא הערר קבעה אך ורק את זהות המותב שידון בהליך. בקשות העוררת לא נדונו לגופן ולא הוכרעו. בוודאי שלא נקבעו לוחות הזמנים שהעוררת טוענת שעתיד המותב לקבוע. כאמור, לטענת העוררת רצונה לממש את זכותה לפי החלטת בית משפט זה. מן האמור עד כה עולה כי מדובר בערר על החלטת ביניים בהליך מעצר ביחס לתנאי השחרור. ודוק, אין מדובר בהחלטה על מעצר ביניים אלא במימוש חלק מתנאי חלופת המעצר. המיקוד הוא במועד הדיון שעתיד להיקבע בנושא גישה לאינטרנט, והעברת הדיון בהליך המעצר לשופט אחר. ביחס לאלה נפנה לפסיקה לפיה ערכאת הערר אינה חייבת בכל מקרה לערוך דיון לגופם של דברים, בטרם ניתנה החלטה לגוף העניין, ורשאית היא אף להחליט על סמך הודעת הערר(ראו: בש"פ 7813/18 גיוסי נ' מדינת ישראל (1.11.2018); בש"פ 3771/17 סלאמה נ' מדינת ישראל (9.5.2017); בש"פ 7146/15 פלוני נ' מדינת ישראל (5.11.2015); בש"פ 2586/13 אלרואי נ' מדינת ישראל (24.4.2013)). ביסוד גישה זו, בית המשפט רשאי, בדונו בערר מהסוג הנדון בפנינו – בניגוד להחלטה שתינתן לגוף העניין – שלא לדון בטענות המהותיות כבר בשלב המקדמי (ראו למשל בש"פ 4026/15 מזאריב נ' מדינת ישראל (15.6.2015); בש"פ 7520/14 פלוני נ' מדינת ישראל (11.11.2014); בש"פ 2269/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.4.2015); בש"פ 371/15 בלעום נ' מדינת ישראל (19.1.2015); בש"פ 478/12 אל אעסם נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (23.1.2012)).

בנסיבות בכללותן, ניתוב ההליך אל המותב הדן בו אינו מצדיק דיון בערר על החלטת הביניים, בטרם ניתנה כל החלטה לגופם של דברים. במכלול, אף ניתן לדחות את הערר על הסף, ללא צורך בקיום דיון, וזאת גם לו הייתי מניח כי קיימת זכות ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו-1996 ביחס להחלטות שעניינן סד הזמנים להגשת תגובות, קביעת מועדי דיון או קביעת המותב שידון בהמשך ההליך. לכן דין הערר להידחות. עם זאת, תזכר הוראת ההחלטה לפיה על המדינה להגיב עד ליום 12.5.2019. נראה כי אם המדינה מסכימה לבקשה הראשונה שהוגשה בעניין, מתאריך 5.5.2019, רשאית העוררת לבקש כי תינתן החלטה בהקדם. אין באמור משום הבעת עמדה – לכאן או לכאן – לגופם של דברים.

3. הערר נדחה.

ניתנה היום, ז' באייר התשע"ט (12.5.2019).

ש ו פ ט